

Sygn. akt III KRS 19/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

Protokolant Anna Gryźniewska

w sprawie z odwołania I. N.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 28 lipca 2010 roku.,

w sprawie odmowy przywrócenia na poprzednio zajmowane stanowisko ,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2011 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 16 maja 2010 r. I. N., sędzia Sądu Rejonowego [...] w stanie spoczynku, zgłosiła zamiar powrotu na stanowisko sędziego tego Sądu. W uzasadnieniu zgłoszenia podała, że jest zdolna do pełnienia obowiązków sędziego, załączając zaświadczenie lekarskie z dnia 8 marca 2010 r. wystawione przez kierownika Kliniki 10 Wojskowego Szpitala Klinicznego z Polikliniką, prof. dr hab. n.

med. M. H. stwierdzające, że pani I. N. może podjąć pracę na poprzednio zajmowanym stanowisku.

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 28 lipca 2010 r., odmówiła uwzględnienia wniosku sędziego.

W odwołaniu do Sądu Najwyższego sędzia I. N. zarzuciła sprzeczność uchwały z art. 180 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 1 i art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2010 r., Nr 11, poz. 67) poprzez nieuwzględnienie jej wniosku o przywrócenie na poprzednio zajmowane stanowisko sędziego Sądu Rejonowego pomimo ustania przyczyn będących przyczyną przeniesienia w stan spoczynku. Na zasadzie art. 13 ust. 5 k.r.s. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Krajową Radę Sądownictwa. W uzasadnieniu wskazała, że mimo wad ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych dotyczących powrotu na stanowisko sędziego (art. 74 § 1 w związku z art. 71 § 3), istnieją w systemie prawnym normy pozwalające na przywrócenie do stanu czynnego sędziego, który został przeniesiony w stan spoczynku na skutek wypadku przy pracy, na wniosek tego sędziego i wobec poprawy zdrowia pozwalającej na pełnienie służby sędziowskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione. Zgodnie z art. 74 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2010 r., Nr 11, poz. 67), sędzia przeniesiony w stan spoczynku z powodu zmiany ustroju sądów lub zmiany granic okręgów sądowych, ma prawo powrócić na stanowisko zajmowane poprzednio albo otrzymać stanowisko równorzędne poprzednio zajmowanemu, jeżeli ustały przyczyny będące podstawą przeniesienia w stan spoczynku.

Sąd Najwyższy w postępowaniu zakończonym wyrokiem z dnia 8 marca 2006 r., III KRS 1/06 (OSNP 2007, nr 7-8, poz. 118), w którym przedmiotem sprawy była również kwestia zgodności z prawem uchwały Krajowej Rady Sądownictwa odmawiającej prawa powrotu do czynnej służby sędziowskiej z uwagi na ustanie trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego stwierdził, że sędzia przeniesiony w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 prawa o u.s.p. nie ma prawa powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko w przypadku ustania trwałej

niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego. W uzasadnieniu wskazano, że według wykładni Trybunału Konstytucyjnego zawartej w uchwale z dnia 6 listopada 1991 r., W 2/91 (OTK 1991 nr 1, poz. 20) prawo powrotu sędziego na stanowisko zajmowane poprzednio stanowi zagwarantowane przez przepisy ustawowe prawo podmiotowe. Aby tak rozumiane „prawo powrotu” było możliwe, konieczne jest wskazanie przepisu ustawowego, który je przewiduje. W prawie o u.s.p. takie prawo przewidziane jest jedynie w dwóch przypadkach, a to w art. 74 i w art. 98 § 3, co oznacza, że sędzia przeniesiony w stan spoczynku na podstawie art. 70 § 1 prawa o u.s.p. nie ma prawa powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko, także w przypadku ustania trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego.

Wobec braku zmiany ustawy w tym zakresie, Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do odstąpienia od tego stanowiska. Wykładnia ustawy zgodnie z wnioskiem skarżącego musiałaby bowiem być wykładnią *contra legem*, gdyż przepisy wyraźnie i wyczerpująco przewidują, kiedy możliwy jest powrót sędziego w stanie spoczynku do czynnej służby. Dołączenie do tego katalogu sytuacji, w której ustała trwała niezdolność do pełnienia obowiązków sędziego, może być rozważane jedynie jako postulat *de lege ferenda*.

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji.